

Tenhle chlapec je z minského Domu dítěte č. 1, je o rok mladší než černobylská tragedie, jež měla pětileté výročí - 26. dubna.

"Nedělja"

Фото Тимура ГРИБА.

u v n ě t ě s ě s l a :

1. Josef Volařík: Zamilované petice poslancům.
2. Aleš Novotný: ŽITO NEBUDE! /Národní politika/
3. Svědci Jehovovi: Jak Bůh vyřeší problém tísně.
4. HCS - koordinační výbor by mohl. /Zpravodaj HCS/
5. Černí baroni - ozvěte se!
6. Dagmara Štětinová: Ze studánky lidových moudrostí.
7. Josef Volařík: Žena zboží konzumní.

Předpokl.cena: 1,- Kčs MČ:47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1973 - 1975

o b n o v e n o 1987 ročník 8 číslo

Vydává: Vladimír Hajný
ČSA 34, 787 01 Šumperk

Red. Josef Volařík
reda: Marta Zemanová

Uzávěrka: 26.5.1991

Z a m i l o v a n é   p e t i c e   p o s l a n c ů   m

Skupina vybraných elitních poslanců našeho parlamentu se konečně chopila konkrétního díla, sevřela do svých odpočatých rukou lakýrnické štětky a za všeobecného vzrušení, veselí, jásotů a potlesku shromážděných mrštně - málem jako cvičené opičky - lezla po kerosérii smíchovského tanku numero 23 a natírala ho na růžovo, což je barva zamilovaných. Jsme svědky možná prvního "růžového lobby" v dějinách parlamentů všech dob.

V čele "růžové brigádičky" byl pan Jiří Ruml, jak potom večer v televizi /do níž rád přikvačil místo zaslouženého odpočinku po tak nezvyklé fyzické činnosti/ uvedl a objasňoval smysl své lakýrnické profesionality.

Poslanec Jiří Ruml projevil svou fyzickou zdatnost, konečně i vzhledem působil svěže, připomínal mladíka, muže nižších středních let, jeho štíhlá postava, jak se jeví vždy v televizi, nečítá více než takových pětatřicet let, přičemž by absolutně nikdo neřekl, že jde o staříka kolem 65 podzimů, což je věk, který klidně možno synonymně označit za "předsíň smrti".

Masy demokratických voličů, mezi nimiž je přirozeně i dost žen, paní a dívek, vdov a žen všelijak v lásce zhrzených, se bude asi obracet na onu "růžovou brigádu" se svými citovými a jinými problémy. Jak se ale na "růžové poslance" obracet? Pište na růžovém papíře, možno jej impregnovat voňavkou, postačí levná levandulová /"Když jsem šel od Anduly, voněl jsem levandulí"/, nahoře listu může být už předtištěná kytička s rozmarýnem nebo růžové srdíčko třeba i propíchnuté paraplétem. Text může mít i formu veršičků, čím kratší a prostší, tím srdečnější, jako třeba tento:

BARCELONA

Pane poslanče Ruml,
mám to s láskou tuml.

J.V.

AT. MADRID

Žito nebude!

Aleš Novotný

Uplynuly tři měsíce od osvobození Kuvajtu a rok a půl od jednoho z nejoslnivějších krachů lidských dějin, rozpadu socialistické středovýchodní Evropy. Chtěl bych se dnes zamyslet nad souvislostí obou jevů, neboť se mi zdá, že čas pomalu uzrává a výsledek těchto analýz by mohl být pro další vývoj této části Evropy významný. Odpověď na otázku, jak spolu oboje vlastně souvisí, zní — Sovětský Svaz. Byl nejen okupační mocností bývalého koncentračního tábora socialismu, který držel v poslušnosti pomocí dnes už konečně (alespoň částečně) zlikvidovaného Varšavského paktu, ale vždy i hlavním spojencem a patronem Iráku.

Ještě předtím musím ale zmínit jeden dodnes nepřekonaný klíčový vtíp mistra Renčina, pocházející z doby ještě předpřevratové, tedy vtíp prorocký. Soudruzi sedí kolem dlouhého stolu s obličejí protaženými a vrchní soudruh v čele stolu k nim řečnický jím smutně říká: „Ano soudruzi, máme se jak prasata v žitě, ale máme jeden problém — není žito.“

Zde je v geniální zkratce vystižena diagnóza smrti socialismu, a to prosím jakéhokoliv, v kterékoliv odrůdě a revizi. Na Západě se projevuje díky demokracii vždy pouze jako vystředání socialistické vlády, huntující hospodářství pod vidinou „sociální spravedlnosti“ — snažně žádám kohokoliv, aby mi tuto chiméru definoval — poté, co spotřebovala přebytky vlády předchozí Evropy Svatého Benedikta, roku 529 zakladatele kláštera Monte Cassino, místo svých abstraktních, napůl opsaných a napůl vylhaných „klasiků“: ora et labora, zní věčná moudrost Benediktova.

Protože však levice neochvějně, dodnes a bez ohledu na fakta věří svým marxistickým nesmyslům, nejen že se nemodlí, ale dokonce ani nepracuje, jenom přerozděluje. Domnívá se, že blahobyt vzniká tím, že se někde někomu vezme a jinému se to dá. Přesně to se také v táboře míru a socialismu opakovaně stalo — nejdříve převat, násilné uchopení moci, a potom neuvěřitelná, obrovská loupež. V našem případě se jmenovala od „vyhnání Němců“ přes „znárodnění“ až po „propadnutí majetku“ zrádných emigrantů, ale hlavní je, že další vývoj pak byl všude stejný: postupné chátrání, chudnutí a rozpadání, až k totálnímu krachu. V totalitě levice zvané socialismus musí být ovšem i ten krach totální, včasná výměna vlády parlamentní cestou je ovšem nemožná.

Ne kvůli nějakým absurdním domněnkám o „hodném Gorbačovovi“, ale z jednoho prostého důvodu — není tam žito. Už není co krást, loupit a odvážet, jsou totálně na dně a dokud se nepozvednou, není proč přepadat. Příklad pár desetiletí jsou tyto země chráněny před velkým bratrem svou zruinovaností, za kterou mu vděčí.

To ovšem neznamená, že by v nastoupené správné cestě (konečně), však už jim vykládáme nejen na těchto stránkách (dále než rok) do NATO neměli vytrvat, jenom tam je dlouhodobě skutečná jistota. Nic nevádi, že dnes překvapený Západ váhá a uvažuje; bylo by mimochodem pěkně naivní dávat rovnítko mezi touhou dostat se do NATO a jeho připraveností tyto země přijmout, to musí být samozřejmě proces, ale byl už nejvyšší čas jej vážně započít.

Jít může jenom tímto směrem, ono bude brzy v zájmu Západu nové demokracie i vojensko-bezpečnostně integrovat. Investice a hospodářské propojení už je přinutí myslet na ochranu svého majetku v těchto zemích při případných nových sovětských pokusech o získání nového žita. A jestli to vidím moc černě a SSSR je rozpadne dřív, než střední Evropa zbohatne a přestane tak hrát svou roli vydirající agresivní velmoci — o čemž silně pochybuji i kdyby se Rusko zbavilo socialismu — tak jen o to lépe, že ta opatrnost byla zbytečná.

mu alespoň zadními dvířky pomáhat, proto ty křečovitě pokusy „mírotvorce Gorbačova“, proto také ten vnitropolitický posun k nomému mrazu v Kremlu — zoufalý sovětský sen o novém americkém Vietnamu se nevyplnil.

Dějiny se neopakují, takže z připravované tragédie demokracie se stala fraška socialismu. Západ se nemazlil, nebojoval už s rukama svázanými na zádech, nestydátým žurnalistům předváděl od začátku videokino, „mírové“ placené hnutí, podporované masou „užitečných

idiotů“ už také nemá tu váhu, i když třeba právě v Německu jich je jak máku (ale kdo by se divil, když jim to tady už čtyřicet let vtloukají do hlavy) a k tomu ty zbraně! Ať ještě někdo zkusí vykládat, že zbraň sama o sobě je zločinná a jakýkoliv mír ta nejvyšší hodnota — začít by s tím mohl v Kuvajtu.

Takže žito nebude, socialistickému rozpadu SSSR nic v cestě nestojí, i když bude dál kontrolován úvěry a potravinovou pomocí. A zde se nám kruh uzavírá; na otázku, zda nové demokracie střední Evropy jsou i nadále akutně ohrožené novým mrazem z Kremlu, budeme asi moci stále jenznačněji odpovědět: ne.

tam žito. Ty země je stály víc, než přinesly (když pomineme prestiž ořádaných megalomanických generálů) však Kuba stojí ještě dnes pět miliard dolarů ročně (kolik to by bylo německých balíčků!) — a v Afghánistánu našli navíc svůj Vietnam.

Ale pozor, teď přepadl nejvěrnější společenec Středního Východu Irák malého, ale velmi bohatého souseda: a dostal okamžitě přes prsty. Že je to něco jiného? A pročpak?

Když totiž nezapomeneme, že Iráku vládne socialistická diktatura, žádná jiná, sověty vyzbrojená, vycvičená a poradcovaná — však také ta válka podle toho vypadala, oni byli pořád ještě u Kurska v roce 1943 — a že celá islámská rétorika byl ovšem průhledný trik: pro skutečně zbožné muslimy je Sadam nevěřící pes a jeho země bašta ateismu. K tomu je třeba si uvědomit, že celá propaganda s „novým myšlením“ a ta báječná „spolupráce velmocí“ je ovšem zase jenom podfuk, ten stále stejný trik mazaných komunistů v Kremlu. Jenže mají smůlu, dnes už to (konečně!) vědí všichni, až na hlupáky v evropské levici, ale ta už je stejně jen k smíchu; předešlím to ví ta dobrosrdečná, naivní Amerika. A také podle toho jednala.

Pak se nám leccos složí dohromady: jednak, že sověti už nechávají přepadat své satelity a nedělají to sami, ať už z důvodu faktické nemožnosti nebo z politicko-diplomatických ohledů (v obou případech je v pozadí nedostatek žita) a za další, že už neopakují chyby megalomanických ideologů a vrhají se pragmaticky jen tam, kde tuší žito. A toho je ve formě černé husté tekutiny v Kuvajtu požehnaně.

Pak je pochopitelé, že Sadam od začátku dělal ramena a tvářil se, jako by měl za sebou nějakou velmoc — on ji totiž subjektivně měl. Je přece jasné, co mu asi jeho „poradci“ namlouvali: běž, dělej, my stojíme za tebou, věc socialismu ubráníme! Že tomu uvěřil a ono to nevyšlo? Jeho chyba. Proto ale ty zoufalé snahy

Linda Evangelista

*Opusť jsem svou vlast
abych nemusel opustit svůj národ*
Rafael Kubelík

*Každá rána, kterou jsme utrhli,
vyrazí z nás nějaký klín, který
nám překážel.*

Tomáš Bata

UNIVERSAL

EXCITING

IRMEN & RICHTER

COLONIA

C. J. VOGEL

Vzpomenuli jsme první polistopadový Den matek. Matky, bytosti nejposvatnější, kterou nás obdařila Matka příroda, matka všech matek, mé i tvé, dokonce dala matku i všem ostatním živým tvorům.

Letošní svátek matek byl vzpomenut i tak, že k ilustraci byl připomenut Mezinárodní den žen, který se vším svým leskem a bídou, květinami a alkoholem, falešnými, natrénovanými úsměvy s falešnými chrupy na Hradě při prezidentských audiencích je stále v čerstvé paměti i těch nejmladších. Rozhlasová Živá slova v pravé poledne, tedy v nejpříhodnější hodině /později pak i pan prezident v hovorách z lán/ připomněla velikost dnešního Dne matek i nedávnou malost MDŽ.

V obou případech se autoři dopustili nedopatření tím, že nepřipomněli Den matek slavený před válkou za demokratického systému tehdejší společnosti. Máme-li obnovovat duchovní i materiální obsah předmnichovských Dnů matek, pak musíme v zájmu historické dokumentarnosti nezapomenout na fakt, že ne všechny maminky měly svátek. lze říci i bez nahlédnutí do statistik, že velká část matek té doby žila v takové nouzi, že neměly ani na nejlevnější třepetalku, praporek či jiné mávátko. Početnější rodiny slavení Dne matek ani nezaznamenávaly, protože hledání potravy zabrało moc námahy a času.

Žádný z historiků, dokonce ani ten, co disponuje příjmením Mlynářik /odvozeno nepochybně od předků mlynářů, to je lidí, co melou obilí na mouku a z ní pak pekař peče chleba/ se o tom tehdy tak rozšířeném společenském jevu - pokud všeobecně známo - nezmínil, ač jde o fenomén mnohem důležitější, než jsou proslovy, průvody, fakty a cifry. V epoše rozvinuté demokracie docházelo k mnoha velkým protestům proti hladu, mnozí otcové přišli o život a jejich ženy, jinak matky svých dětí nedostaly potom žádnou podporu, o přídavcích na děti ani nemluvě. Tehdy ani krajíček chleba našeho vezdejšího neztrdl, nezbyl čas, aby zůstal na příští den. Nespočetné tisíce dětí trpěly a umíraly na tuberkulózu z podvýživy.

2.

Dost žen by i dnes rádo slavilo Den matek, ale pro nějakou fyziologick^ol poruchu nemohou prožívat ono nepopsatelné štěstí. A zase naopak dnes mnoho žen, příštích matek doufejme, se začíná transformovat /i bez novelizovaných nebo zcela zrušených zákonů/ v obyčejné zboží konzumní společnosti, v prostitutky, a to zatím ne z potřeby přežít, zahnat hlad, ale jen z vyhlídky většího zisku při mnohem méně pracných úkonech, než být na poli, v továrně, kanceláři, obchodě. Větší nutnost stát se předmětem teprve přijde. Zatím mnohé mladé ženy slouží za model pro TV hry, či na kvalitní papír s dobrým tiskem a jejich genitálie hledí na všechny věkové vrstvy z novinových kiosků na nejfrekventovanějších místech města Prahy, města královského, Matky měst.

Jak falešně zněla slova v Živých slovech našeho rozhlasu i v hovorech z Lán ilustruje profesionální povrchnost. Při odříkání svých slov a jen slov si nevzpomněli být na úryvek ze skvostných veršů o mamince z pera našich literárních velikánů. Rozhlasová Živá slova byla odbyta hudebními vložkami, mixáží písní jako Olé, Pelé, o fotbalistovi, jehož občanské jméno Edson Arantes do Nascimento dohromady nikdo nezná. Byl to zkrátka - gól! A měla-li by tam už nějaká návazná melodie opravdu být, proč si nikdo z režisérů nevzpomněl na Aznavourovu Maminku, a jsme-li dnes tak "americanos", na Maminku v podání americké zpěvačky Francisové a nespočet jiných melodií, při nichž se slzy neudrží a nemůže být člověka, který si při nich nevzpomene na svou maminku, jež odešla. Nemluvě třeba o Gottově Ave Maria.

Žena se stává nezahaleným spotřebním artiklem, tržním předmětem, reklamním poutačem se vším všudy a nedejbože, ó Bože, zasáhne-li konzumnost a prostituce i mnohem nižší věkové vrstvy, jako je tomu /už včera/ ve společenských systémech pro nás tak vzorových.

/ResP./

JAK BŮH VYŘEŠÍ PROBLÉM SVĚTOVÉ TÍSNĚ

Pozornost všech lidí je soustředěna na problém, který se nikomu nedaří vyřešit, ale který naopak neustále roste. Není snad znepokojující pozorovat, jak politické, mravní a sociální spory ohrožují další existenci lidstva?

Dnešní stav věci obrací pozornost mnoha lidí k otázce, jak by mohl být tento problém vyřešen. Písmo svaté – Bible nám dává odpověď. Už před dlouhou dobou předpovídala tuto dobu soužení a prorokovala, že světová líšeň nabude takových rozměrů, že mnozí podlehnou velkému strachu. Lukáš 21:25,26: „I budouť znamení na slunci a na měsíci i na hvězdách, a na zemi soužení národů, nevědoucích se kam dít, když zvuk vydá moře a vlnobítí, tak že zmrtnějí lidé pro strach a pro očekávání těch věcí, kteréž přijdou na všechny svět.“ Všechny snahy o odvrácení této tísně va světě až do teďka selhávají, protože nemají Božího požehnání. Izaiáš 8:9,10: „Puntujtež se lidé, však potříní budete, (nýbrž pozorujte všichni v daleké zemi), přepašete se, však potříní budete, přepašete se, však potříní budete. Vejděte v radu, a zrušena bude, mluvíte slovo, a neostojíte; nebo s námi jest BŮH silný.“ Jediným lékem pro lidstvo je Boží království, o které se křesťané modlí v modlitbě „Otčenáš“. Matouš 6:9,10: „A protož vy takto se modlete: Otčenáš jenž jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé! Přijď království tvé! Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi! Panování této Boží vlády bude působit po celé zemi. Žalm 72:8: „Panovati bude od moře k moři, a od řeky až do končin země.“ Království Boží odstraní ze země panování moci zla, ale ono bude stát až na věky. Daniel 2:44: „Za dnů pak těch králů vzbudí Bůh nebeský království, kteréž na věky nebude zkaženo, a království to na žádného jiného nespadne, ale ono potře a konec učiní všem těm královstvím, samo pak státi bude na věky.“ BŮH nám zajistí pokojný svět, kde bude odstraněna všechna tíšeň. Izaiáš 2:4: „Onť bude souditi mezi národy, a trestati bude lidi mnohé. I skují meče své v motky, a oštěpy své v srpy. Nepozdvihne národ proti národu meče, a nebudou se více učiti boji.“

Není to dobré poselství? Toto dobré poselství je pro nás skutečnou útěchou a ze zkušenosti víme, že přineslo velmi velikou radost a to mnohým upřímným lidem. Našli jsme v Písmě svatém – Bibli bohatý zdroj poučení a můžeme vám tuto knihu vřele doporučit. Je to kniha, která dohlesla útěchu všem zkroutěným nad nezdarý světa, protože dává jistou naději na zřízení spravedlivého nového světa.

SVĚDCI JEHOVOVI

Koordinační výbor by mohl

Výsledky posledního výzkumu veřejného mínění nezní dobře pro parlament, vládu ani prezidenta. Ukazuje se, že z lidí již vyprchalo nadšení z nabyté svobody. U někoho více u někoho méně. Nyní již má parlament, vládu i prezidenta pohledem občana, který žije ve špinavém městě nebo obci a ty jsou mnohdy ještě špinavější. Nakupuje z chudého sortimentu mnohdy nekvalitní zboží, které je dražší. Najednou již není zájem o pracovníka, který jen chodil do zaměstnání a nikoli pracovat do práce. A tak bychom mohli jmenovat další a další fakta i příklady, které vedou k rozčarování a někdy i k touze po návratu k nějaké zlidštěné podobě předchozího režimu.

A zde se naskytá otázka, co má nebo může HOS dělat. Je mnoho možností, uvedu několik příkladem. Koordinační výbor by mohl vydávat prohlášení např. v duchu vyjádření Shromáždění politických stran a hnutí ČSFR a v nich kritizovat parlament i vládu a tvrdit, že výsledky parlamentních voleb již neplatí, požadovat volby nové a holedbat se před veřejností představou, jak dobře, moudře a spravedlivě by tyto minoparlamentní strany vedly stát.

Koordinační výbor by mohl utapět peníze v pořádání manifestací a na nich být napravo i nalevo. Koordinační výbor by mohl sjednávat popř. rušit různé koalice a dohody a tak provádět "aktivní politiku".

Koordinační výbor by mohl a jistě i měl dělat spoutu věcí, ale ty předem jmenované prosím ne.

Dokud nebudou dělat členové HOS, nebo kluby HOS - nejlépe místní, byla by mnohá prohlášení nebo akce KV HOS jen plácnutím do vody.

V době od vydání posledního Zpravodaje požádaly o registraci další dva kluby - Federalistický a Royalisticko-filosofický klub HOS. Jsme jistě rádi, že se počet klubů HOS rozrůstá, ale to pověstné ale. Těmto dosti exkluzivním klubům pomůže HOS k činnosti, ale je otázkou zda je to ten nej- správnější směr, kterým by se měl HOS ubírat.

A zde nastupuje opět: Koordinační výbor by mohl a tentokrát i musí a chce pomáhat v zakládání místních klubů nebo skupin HOS. Jediné prací ve svém městě nebo obci, která je-li konána pro dobro

těto obce ať již na poli politickém, nebo společenském pomůžeme našemu hnutí i politik kritizovanému parlamentu, vládě i prezidentovi. P. Z.

ZPRAVODAJ HNUTÍ ZA OBČANSKOU SVOBODU - HOS

vydává Koordinační výbor HOS-KV HOS pro vnitřní potřebu. Výňsek je neprůdný.

Adresa redakce: poštovní schránka 161, pošta Pevňov - P.Š. 160 00, Kaňkova 19.

Chemische Fabrik Oker und Braunschweig
Aktiengesellschaft

VKS-Freizzeitbetriebe AG

Černí baroni - ozvěte se!

V padesátých letech nás bylo v PTP cca 22 tisíc politicky nespolehlivých vojáků s klasifikací "E" a mnoho dalších tisíc stejně postižených s jinou vojenskou klasifikací v TP a v TS. Tehdy jsme sváděli marný boj proti přesile.

Dnes se nás musí bát špatné svědomí viníků nejen našich osudů, ale i velkého hospodářského krachu naší republiky. Ačkoliv je nás dnes již jenom malý zbytek, je naší povinností přihlásit se k našemu právu. Je třeba vydávat svědectví o praktikách skutečných nepřátel republiky, kteří jsou i dnes často na výsluní politické moci. Je třeba se v naší organizaci semknout a spojenými silami se vypořádat s historickou skutečností, kterou jsme my nezavini, jenom protřpěli.

Pravdou je, že dnešní političtí činitelé nás považují spíše za historickou přítěž, místo posily. Snad je to i tím, že se nás v Čechách, na Moravě a Slezsku i na Slovensku přihlásilo pouze cca 6 tisíc, což představuje malou politickou sílu. Co o nás dnešní veřejnost vůbec ví?

Obracíme se k vám s prosbou, abyste nám pomohli organizovat početnou členskou základnu pro:

**Svaz PTP,
Zemský okruh Morava a Slezsko
s možností setkání a vzájemné
spolupráce s kamarády na Mora-
vě a Slezsku.**

Pište na adresu:

**Svaz PTP - pošt. schr. 11
Zem. okruh - Morava a Slezsko
621 00 Brno 21**

Od práce bolí ruce,
od dobrých časů
žaludek.

„Ze studánky lidových moudrostí“
z knihy Dagmary Štětímové.

NISSAN Motor Deutschland GmbH, 4040 Neuss 1
NISSAN

moderní koncertní síň České filharmonie v Praze na Letné. Měla by být otevřena koncem roku 1992.

ČESKÁ FILHARMONIE se dočká moderního koncertního sálu. Japonští přátelé české klasické hudby se rozhodli financovat stavbu V. Davydovskij

Se zbožňovaným idolem se i do pekla pochoduje radostněji.